

Αγιορειτικός Δεκαπενταύγουστος (ποίημα Μητροπολίτου Προικοννήσου Ιωσήφ)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὅλο ἀπὸ μέρεις συγυρίζεται,
Μαννούλα μου, ἀπ' ἄκρο σ' ἄκρο,
γιὰ νὰ γιορτάσει τὴ ζωαρχικὴ Σου Κοίμηση.
Ἄπ' τῶν Ἰβήρων τὸ τρανομονάστηρο
ὡς τὴν Ἁγία Ἄννα καὶ τὴν Κερασιά,
τὸ φοβερὸ Καρούλι, τὴν Καψάλα καὶ τὰ Κατουνάκια,
ἴσαμε τὶς Καρυὲς μὲ τὸ Σεράϊ καὶ
τὸ Ἄξιόν Ἔστιν εἰς τὸ Πρωτᾶτο,

μέχρι τὸν Ἄη Βασίλειο, τὴ Νέα Σκῆτη καὶ τὴ Θηβαΐδα,
ποὺ τήνε λέν καὶ Γουρνοσκήτη,
Καθολικά, Κυριακά, φτωχὰ ναύδρια σὲ Καλύβια,
ὅλα σπουδαίως εὐπρεπίζονται,
Μαννούλα μου, γιὰ Σένα.

Χοροί, δρακόνια, πολυέλαιοι,
διβάμβουλα, λουσέρνες, μανουάλια,
κατζία, ἀσημένια θυμιατά,
ὅλα γιαλίζονται ἐπιμελῶς,
γιὰ νὰ ἀστράφτουν ὅταν θὰ ἀστράψει
ὄλοφώτεινη, θεολαμπής,
ἀναχωροῦσα ἢ ψυχὴ Σου.
Ἄμφια γιορτινὰ ἀερίζονται καὶ σιδερώνονται,
μανδύες λύνονται ἀρχιερατικοὶ
καὶ ἡγουμενικοί,
δένονται πατερίτσες,
θρόνοι καὶ ταπεινὰ στασίδια ξεσκονίζονται,
ποδέες ἀναρτῶνται,
τάπητες στρώνονται ἐπέυχοι,
ὀμβρέλες χρυσοκέντητες, περίτεχνες,
ἀνοίγονται γιὰ νὰ στεγάσουνε,
Μαννούλα μου,
τὸ ὑπερβάλλον κάλλος τῆς μορφῆς Σου,
ποὺ θαμπώνει τὸν ἥλιο.

Τ' ἀρχονταρίκια πλημμυρίζουν.
Πλοῖα, πλοιάρια κάθε λογῆς,
ὄχηματαγωγὰ, ταχύπλοα, μικρά, μεγάλα,
ἀδιακόπως ξεφουρνίζουνε μὲ δρομολόγια
πυκνὰ καὶ ἀλλεπάλληλα
ἀτέλειωτες οὐρὲς προσκυνητῶν,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περιηγητῶν καὶ περιέργων.
Ἄλλα στὴ Δάφνη κι ἄλλα στοὺς ἀρσανάδες
τῆς βορεινῆς ἀνήσυχης πλευρᾶς,
ὅπου καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν πανηγυρίζουσα
τριτόθρονη Μονὴ τῶν πάλαι Ἰβήρων.

Ἡ θάλασσα φιλοτιμεῖται νὰ προσφέρει
ἄφθονους ροφούς,

ξιφίες, συναγρίδες καὶ σφυρίδες
γιὰ τὴν ἐόρτια τράπεζα τῶν Μεγάλων
καὶ Βασιλικῶν Μονῶν,
μπακαλιαράκια, γόπες, παλαμίδες
γιὰ τὸ λιτὸ ἀσκητικὸ τραπέζι
τῶν τοῦ Χριστοῦ σωματικῶς πενήτων.

Πολυαρχιερατικὴ θὰ εἶν' ἡ λειτουργία
στὴν Ἰβήρων, ἄξια τῆς πολύχαρης Πορταϊτίσεως.
Λόγος περίτεχνος κι ὀλίγον κουλτουριάρικος
ἀναμένεται καὶ πάλι ν' ἀκουσθῆ
ἀπὸ χεῖλη προηγουμενικά,
μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲ θὰ χρειασθῆ
νὰ ἀνατρέξουνε καὶ φέτος οἱ ἀκροατὲς
στὸν περιιάκουστο Πατερικὸ ἐκεῖνο
λόγο «Περὶ ἀκαταλήπτου».

Ὁ γερο-Τρύφων ὁ Νεοσκητιώτης λιβανᾶς,
ὁ νοσοκόμος κι ἄξιος ὁμότεχνος τ' Ἁγίου Εὐφροσύνου,
σπεύδει χωλαίνουντι δεινῶς, ἀλλὰ κι ἀγαλλομένω λίαν
γιὰ τὴ Θεομητορικὴ μεγάλη ἐορτὴ ποδὶ,
ν' ἀνέβη στὴν πανηγυρίζουσα Μονὴ
καὶ ν' ἀναλάβη γι' ἄλλη μιὰ φορὰ
ὕπεύθυνα τὴν ἔψηση τῶν ὄψαρίων,
ν' ἀναπαυθοῦν πατέρες καὶ προσκυνητὲς
μετὰ ἀπὸ τὴ μακρὰ, τὴν ὄλονύκτια,
τὴν ψυχοτρόφο ἀγρυπνία.

Στὸ Βατοπαίδι θὰ κατέβει ἀπὸ τὸ σύνθρονο
ἡ Βηματάρισσα,
θὰ τὴν ἐγκαθιδρύσουν στὸ σολέα,
θὰ τὴν στολίσουν μὲ ποδέα χρυσαστεροκέντητη
κι ὀμβρέλλα ἀκτινοπλούμιστη τοῦ «Μακρυνοῦ»,
καὶ θὰ ἀκούσει ἐκεῖ,
πεποικιλμένη τῆ θείᾳ δόξῃ,
τὸν ὕμνο τὸν ἐξόδιο ἀπὸ τὴν ἀγγελόφωνη
τῶν Βατοπαιδινῶν πατέρων χορωδία.
Στὴ Γρηγορίου οἱ πατέρες θὰ ἰδοῦν
τὸν μακαρίτη Γέροντα Γεώργιο
μέσ' στὶς πτυχὲς τοῦ φελονίου τ' Ἁη Νικόλα
νὰ κυκλῶνει ταπεινὰ μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων

τὸν ἅγιον τῆς Θεοτόκου κράββατον,
νὰ ψάλλει ἔνθους μὲ τὴν καλογερικὴ φωνούλα του
ὕμνο ἐξόδιο Θεολογίας ἀκραιφνοῦς καὶ ὀρθοδόξου,
ἐνῶ τὰ φωτεινά του μάτια
θὰ χύνουν δάκρυα ὀλόγλυκα
ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς θείας τῆς Θεοτόκου Μεταστάσεως.

Στὴ Διονυσίου ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Λουκά,
ἡ Παναγία ἡ περίπυστος τοῦ Ἀκαθίστου,
θὰ μεταβῆ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι στὸ Καθολικό,
ν' ἀκούσει ἐκεῖ ἀπ' τ' ἁγιασμένα στόματα
τῶν ἐξαῦλωμένων τῆς Νέας Πέτρας καλογήρων,
«Δέχου παρ' ἡμῶν ὡδὴν τὴν ἐξόδιον,
Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ»,
σεμνοπρεπῶς κανοναρχοῦντος
καὶ ἰθύνοντος τῇ τρισαγία δεξιᾷ
αὐτοπροσώπως τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου.

Ὁ παπᾶ-Γιάννης στὴν Ἁγία Ἄννα
μὲ τὴν ταπεινὴ, τὴν ἐθελόπτωχὴ τὴ συνοδεία του,
θὰ ἀγρυπνήσει καὶ θὰ ἐορτάσει ἀσκητικῶς
τὸ πανηγύρι τῆς Καλύβης του,
μὲ ἐρημητικὴ κατάνυξη καὶ καρδιακὴ
τῶν πανηγυριστῶν φιλοξενία.

Οἱ Καρουλιῶτες ἀναχωρητές,
οἱ Κατουνακιῶτες, οἱ Βιγλιῶτες κι ἄλλοι,
μὲ τὰ σκαμμένα πρόσωπα καὶ τὰ βασανισμένα χέρια,
ἔχοντας τὸν τρίχινο ἐρημητικὸ τορβᾶ τους στὸν ὦμο,
θὰ κατευθυνθοῦνε σιωπηλοί,
νοερὰ τὴν μονολόγιστὴ εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ
ἀπὸ καρδίας ἀδιακόπως ἐπαναλαμβάνοντες,
στὴν πολυσέβαστὴ Μεγίστῃ Λαύρα,
ἐκεῖ μὲ τὸν Κοινοβιάρχῃ Κτήτορα Ἅγιο Ἀθανάσιο
καὶ μὲ τὸν Νικηφόρο τὸ Φωκᾶ,
τὸν ἐλευθερωτὴ περικλεῆ τοῦ Γένους Βασιλέα,
νὰ προσκυνήσουν τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ
στὴν τίμια καταστολὴ καὶ ἀναχώρησή Της.

Οἱ ἄγγελοι ἐτοιμάζονται νὰ σείσουν τὰ καμπαναριὰ
κρούοντες τάλαντα ξύλινα καὶ κόπανους,

καμπάνες ήχηρες καὶ χρυσοκρυσταλόφωνες,
σήμαντρα σιδηρᾶ καὶ καμπανέλια,
σ' εὐηχες ἁρμονίες νίκης κατὰ τοῦ θανάτου,
Θεομητορικῆς ἠδύτητος καὶ εὐφροσύνης ἁρμονίες.

Κι ὁ γερο-Ἄθως, λουσμένος στὴ χάρη καὶ στὸ φῶς,
ἄρχισε κιόλας νὰ ὑποκλίνεται προσκυνητῶς,
μ' ὄλη του τὴν εὐλάβεια καὶ τὸ δέος
στὴν Κυρία του,
τὴν Θεοτόκο καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός.

Μητροπολίτης Προικοννήσου Ιωσήφ
Ἅγιον Ὅρος, Ἰ. Μ. Γρηγορίου, 25-8-14

Πηγή

Τὸ Ἅγιον Ὅρος ὅλο ἀπὸ μέρες συγυρίζεται,
Μαννούλα μου, ἀπ' ἄκρο σ' ἄκρο,
γιὰ νὰ γιορτάσει τὴ ζωαρχικὴ Σου Κοίμηση.
Ἀπ' τῶν Ἰβήρων τὸ τρανομονάστηρο
ὡς τὴν Ἁγία Ἄννα καὶ τὴν Κερασιά,
τὸ φοβερὸ Καρούλι, τὴν Καψάλα καὶ τὰ Κατουνάκια,
ἴσαμε τὶς Καρυὲς μὲ τὸ Σεράϊ καὶ
τὸ Ἄξιόν Ἔστιν εἰς τὸ Πρωτᾶτο,
μέχρι τὸν Ἁ Βασίλειο, τὴ Νέα Σκῆτη καὶ τὴ Θηβαΐδα,
ποὺ τὴνε λέν καὶ Γουρνοσκήτη,
Καθολικά, Κυριακά, φτωχὰ ναύδρια σὲ Καλύβια,
ὅλα σπουδαίως εὐπρεπίζονται,
Μαννούλα μου, γιὰ Σένα.

Χοροί, δρακόνια, πολυέλαιοι,
διβάμβουλα, λουσέρνες, μανουάλια,
κατζία, ἀσημένια θυμιατά,
ὅλα γιαλίζονται ἐπιμελῶς,
γιὰ νὰ ἀστράφτουν ὅταν θὰ ἀστράψει
ὀλοφώτεινη, θεολαμπής,
ἀναχωροῦσα ἢ ψυχὴ Σου.
Ἄμφια γιορτινὰ ἀερίζονται καὶ σιδερώνονται,
μανδύες λύνονται ἀρχιερατικοὶ

καὶ ἡγουμενικοί,
δένονται πατερίτσες,
θρόνοι καὶ ταπεινὰ στασίδια ξεσκονίζονται,
ποδέες ἀναρτῶνται,
τάπητες στρώνονται ἐπεύχιοι,
ὄμβρέλες χρυσοκέντητες, περίτεχνες,
ἀνοίγονται γιὰ νὰ στεγάσουνε,
Μαννούλα μου,
τὸ ὑπερβάλλον κάλλος τῆς μορφῆς Σου,
ποὺ θαμπώνει τὸν ἥλιο.

Τ' ἀρχονταρίκια πλημμυρίζουν.
Πλοῖα, πλοιάρια κάθε λογῆς,
ὄχηματαγωγὰ, ταχύπλοα, μικρά, μεγάλα,
ἀδιακόπως ξεφουρνίζουνε μὲ δρομολόγια
πυκνὰ καὶ ἀλλεπάλληλα
ἀτέλειωτες οὐρὲς προσκυνητῶν,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περιηγητῶν καὶ περιέργων.
Ἄλλα στὴ Δάφνη κι ἄλλα στοὺς ἀρσανάδες
τῆς βορεινῆς ἀνήσυχης πλευρᾶς,
ὅπου καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν πανηγυρίζουσα
τριτόθρονη Μονὴ τῶν πάλαι Ἰβήρων.

Ἡ θάλασσα φιλοτιμεῖται νὰ προσφέρει
ἄφθονους ροφούς,
ξιφίες, συναγρίδες καὶ σφυρίδες
γιὰ τὴν ἐόρτια τράπεζα τῶν Μεγάλων
καὶ Βασιλικῶν Μονῶν,
μπακαλιαράκια, γόπες, παλαμίδες
γιὰ τὸ λιτὸ ἀσκητικὸ τραπέζι
τῶν τοῦ Χριστοῦ σωματικῶς πενήτων.

Πολυαρχιερατικὴ θὰ εἶν' ἡ λειτουργία
στὴν Ἰβήρων, ἄξια τῆς πολύχαρης Πορταϊτίσεως.
Λόγος περίτεχνος κι ὀλίγον κουλτουριάρικος
ἀναμένεται καὶ πάλι ν' ἀκουσθῆ
ἀπὸ χεῖλη προηγουμενικά,
μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲ θὰ χρειασθῆ
νὰ ἀνατρέξουνε καὶ φέτος οἱ ἀκροατὲς
στὸν περιάκουστο Πατερικὸ ἐκεῖνο

λόγο «Περὶ ἀκαταλήπτου».

Ὁ γερο-Τρύφων ὁ Νεοσκητιώτης λιβανᾶς,
ὁ νοσοκόμος κι ἄξιος ὁμότεχνος τ' Ἁγίου Εὐφροσύνου,
σπεύδει χωλαίνοντι δεινῶς, ἀλλὰ κι ἀγαλλομένω λίαν
γιὰ τὴ Θεομητορικὴ μεγάλη ἑορτὴ ποδὶ,
ν' ἀνέβη στὴν πανηγυρίζουσα Μονὴ
καὶ ν' ἀναλάβη γι' ἄλλη μιὰ φορὰ
ὕπεύθυνα τὴν ἔψηση τῶν ὀψαρίων,
ν' ἀναπαυθοῦν πατέρες καὶ προσκυνητὲς
μετὰ ἀπὸ τὴ μακρὰ, τὴν ὀλονύκτια,
τὴν ψυχοτρόφο ἀγρυπνία.

Στὸ Βατοπαίδι θὰ κατέβει ἀπὸ τὸ σύνθρονο
ἡ Βηματάρισσα,
θὰ τὴν ἐγκαθιδρύσουν στὸ σολέα,
θὰ τὴν στολίσουν μὲ ποδέα χρυσαστεροκέντητη
κι ὀμβρέλλα ἀκτινοπλούμιστη τοῦ «Μακρυνοῦ»,
καὶ θὰ ἀκούσει ἐκεῖ,
πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ,
τὸν ὕμνο τὸν ἐξόδιο ἀπὸ τὴν ἀγγελόφωνη
τῶν Βατοπαιδινῶν πατέρων χορωδία.
Στὴ Γρηγορίου οἱ πατέρες θὰ ἴδοῦν
τὸν μακαρίτη Γέροντα Γεώργιο
μέσ' στὶς πτυχὲς τοῦ φελονίου τ' Ἁγίου Νικόλα
νὰ κυκλῶνει ταπεινὰ μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων
τὸν ἅγιον τῆς Θεοτόκου κράββατον,
νὰ ψάλλει ἔνθους μὲ τὴν καλογερικὴ φωνούλα του
ὕμνο ἐξόδιο Θεολογίας ἀκραιφνοῦς καὶ ὀρθοδόξου,
ἐνῶ τὰ φωτεινά του μάτια
θὰ χύνουν δάκρυα ὀλόγλυκα
ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς θείας τῆς Θεοτόκου Μεταστάσεως.

Στὴ Διονυσίου ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Λουκᾶ,
ἡ Παναγία ἡ περίπυστος τοῦ Ἀκαθίστου,
θὰ μεταβῆ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι στὸ Καθολικό,
ν' ἀκούσει ἐκεῖ ἀπ' τ' ἁγιασμένα στόματα
τῶν ἐξαῦλωμένων τῆς Νέας Πέτρας καλογήρων,
«Δέχου παρ' ἡμῶν ὡδὴν τὴν ἐξόδιον,
Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ»,
σεμνοπρεπῶς κανοναρχοῦντος

καὶ ἰθύνοντος τῆ τρισαγία δεξιᾶ
αὐτοπροσώπως τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου.

Ὁ παπᾶ-Γιάννης στὴν Ἁγία Ἄννα
μὲ τὴν ταπεινή, τὴν ἐθελόπτωχη τὴ συνοδεία του,
θὰ ἀγρυπνήσει καὶ θὰ ἐορτάσει ἀσκητικῶς
τὸ πανηγύρι τῆς Καλύβης του,
μὲ ἐρημητικὴ κατάνυξη καὶ καρδιακὴ
τῶν πανηγυριστῶν φιλοξενία.

Οἱ Καρουλιῶτες ἀναχωρητές,
οἱ Κατουνακιῶτες, οἱ Βιγλιῶτες κι ἄλλοι,
μὲ τὰ σκαμμένα πρόσωπα καὶ τὰ βασανισμένα χέρια,
ἔχοντας τὸν τρίχινο ἐρημητικὸ τορβᾶ τους στὸν ὦμο,
θὰ κατευθυνθοῦνε σιωπηλοί,
νοερὰ τὴν μονολόγιστη εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ
ἀπὸ καρδίας ἀδιακόπως ἐπαναλαμβάνοντες,
στὴν πολυσέβαστη Μεγίστη Λαύρα,
ἐκεῖ μὲ τὸν Κοινοβιάρχη Κτήτορα Ἅγιο Ἀθανάσιο
καὶ μὲ τὸν Νικηφόρο τὸ Φωκᾶ,
τὸν ἐλευθερωτὴ περικλεῆ τοῦ Γένους Βασιλέα,
νὰ προσκυνήσουν τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ
στὴν τίμια καταστολὴ καὶ ἀναχώρησή Της.

Οἱ ἄγγελοι ἐτοιμάζονται νὰ σεισοῦν τὰ καμπαναριὰ
κρούοντες τάλαντα ξύλινα καὶ κόπανους,
καμπάνες ἠχηρὲς καὶ χρυσοκρυσταλόφωνες,
σήμαντρα σιδηρᾶ καὶ καμπανέλια,
σ' εὐηχες ἀρμονίες νίκης κατὰ τοῦ θανάτου,
Θεομητορικῆς ἠδύτητος καὶ εὐφροσύνης ἀρμονίες.

Κι ὁ γερο-Ἄθως, λουσμένος στὴ χάρη καὶ στὸ φῶς,
ἄρχισε κιόλας νὰ ὑποκλίνεται προσκυνητῶς,
μ' ὅλη του τὴν εὐλάβεια καὶ τὸ δέος
στὴν Κυρία του,
τὴν Θεοτόκο καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός.

Μητροπολίτης Προικοννήσου Ιωσήφ
Ἅγιον Ὄρος, ἱ. Μ. Γρηγορίου, 25-8-14

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr